

TIFFANY

Day Leclair

Nekem rendelt társ

Maureen Child

Örök kaland

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy hellyel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© *Day Totton Smith, 2010 – Harlequin Magyarország Kft., 2016*
A Tiffany 315. eredeti címe: *Dante's Temporary Fiancée* (Harlequin, Desire)

• *Magyarra fordította:* Fejes Zsuzsa

© *Maureen Child, 2014 – Harlequin Magyarország Kft., 2016*
A Tiffany 316. eredeti címe: *Double the Trouble* (Harlequin, Desire)

• *Magyarra fordította:* Kiss Gábor

Nyomtatásban megjelent: a TIFFANY 315–316. számában, 2016
Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-407-378-9

- *Borító:* Magán Sarolta
- *Kép:* iStockphoto

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Harlequin Magyarország Kft., 2016

- *A kiadó és a szerkesztőség címe:* 1122 Budapest, Városmajor u. 11.
- *Felelős kiadó:* dr. Bayer József
- *Főszerkesztő:* Vaskó Beatrix
- *Telefon:* +36-1-488-5569; *e-mail cím:* harlequin@eharlequin.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:
www.harlequin.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

Day Leclair
Nekem rendelt társ

1. FEJEZET

Ezúttal túl messzire mentek!

Rafe Dante bosszúsan nézett végig a sok fiatal nőn, akiket a családtagjai hívtak meg ide. Már nem is számolta, hányal fogott eddig kénytelen-kelletlen kezét.

Természetesen tudta, miért csinálják ezt vele; azt akarják, hogy találjon magának feleséget. És nem is akármilyet. Egy olyan lelki társat, akit a Danték régi legendájának megfelelően neki rendelt a sors. Valamilyen oknál fogva ugyanis a családja szilárdan hitt abban, hogy egy Danténak elég pusztán megérintenie az igazit, s mintha villámcsapás érné őket, máris mindkettőjük lánggra lobban, és örökké tartó, misztikus vonzalom támad köztük. Rafe azonban úgy vélte, hogy ez ostoba babona.

Ráadásul nemcsak hogy nem hitt a Danték tüzében, de egyébként sem óhajtott újra megnősülni másfél éve zátonyra futott házassága után. Leigh az áhítatosan elrebegett „igentől” egykettőre eljutott oda, hogy „majd az ügyvédem felhív”, ám erre a telefonhívásra már nem került sor. Az asszony, aki Mexikóban készült kipiheenni katasztrofális kapcsolatuk megpróbáltatásait, kibérelt egy magángépet, amely aztán hegynek ütközött. A szerencsétlenségben valamennyi utas életét veszítette.

Eddig jutott a múlt felidezésében Rafe, amikor odalépett hozzá az öccse, Draco.

– Na, feladod végre az ellenállást, és választasz magadnak egy csajt?

– Ne szórakozz velem!

– Nagyon is komolyan gondolom.

Rafe kelletlen fintort vágott.

– El tudod képzelni, milyen szörnyű volt az utóbbi három hónapom?

– Persze. Ha nem vetted volna észre, az egészet végignéztem a pálya széléről. Pontosan tudom, hogy én vagyok a listán a következő, amint téged elemészt a Danték tüze. Ezért aztán kifejezetten örülök, hogy sokáig vonakodsz.

– Fogok is, amíg csak lehet.

Rafe nagyot sóhajtott, s a tekintetét végighordozta a tömegben. A Dante cég nemzetközi ékszerbemutatóján minden férfi megtalálhatta, amire vágyott: bort, szép nőket és fényűzést, melyet itt a drága gyémántok képviseltek. Őt azonban sem a különleges bor, sem az ékszerekkel versenyt ragyogó, gazdag nők nem érdekelték. De legalább a kiállított gyémántokhoz volt némi köze, mivel ezeket is többnyire a Dante-féle futárszolgálat szállította, ahol dolgozott.

Ennek ellenére Rafe rettentően unatkozott. Milliószer átélte már mindezt. Most is éberén, ám feltűnés nélkül szemmel tartotta a vitrinekben elhelyezett remekműveket, most is magányos farkasként bolyongott a termekben, a vendégek pedig most sem vettek róla tudomást, legfeljebb valamelyik családtagja bukkant fel néha, hogy bemutasson neki egy-egy menyasszonyjelöltet.

Aznap a Dante cég *Örökkévalóságnak* nevezett legújabb kollekcióját állították ki – csupa különleges jegygyűrűt. A tűzgyémántot, amelynek forgalmazása a család üzleti sikereit megalapozta, mindegyiken platina és jégarany fogta körül. Ez utóbbi viszont már a Billings cég terméke volt, amelyet Rafe bátyjának, Lucnak a fiatal felesége, Téa vezetett. Rafe látni sem bírta a szerelmet és odaadást jelképező gyűrűket. Keserűen gondolt arra, hogy ő már túl van ezeken az érzéseken, noha a sebei még nem gyógyultak be teljesen.

És ekkor meglátta a lányt. Lehet, hogy a partiszerviz csapatában sürgölődő, szőke tündér nem nyerte volna el a rendezvény szépségkirálynőjének címét, ám őt mégis megfogta.

Fogalma sem volt, miért nem tudja levenni róla a szemét. Igaz, azt rögtön megállapította, hogy a kicsike jól néz ki, és a huncut tekintete különösen bájossá teszi. Na és a haja... A haja, akár a Karib-tenger partján az aranyos homok, a szeme pedig türkizkék, mint a partnak csapódó hullámok. De a legkülönösebb mégis az volt, hogy láttára furcsa bizsergés fogta el Rafe-et, amely arra ösztönözte, hogy megpróbáljon közelebb kerülni hozzá – lehetőleg minden tekintetben.

A lány elegáns tartással, szinte tánclépésben haladt át a termen. Még karcsú, hajlékony teste is táncosnőre emlékeztetett, bár némileg alacsonynak tűnt ahhoz, hogy ez legyen a hivatása. Mindenesetre ennivalóan édes volt a fekete nadrágból, fehér blúzból és piros mellényből álló egyenruhában.

Ekkor azonban a kis tündér hirtelen eltűnt szendvicsekkel megrakott tálcájával a tömegben, és Rafe már épp arra készült, hogy utánaeredjen, amikor néhány perc múlva újra megjelent – ezúttal egy pezsgős poharakkal teli tálcával. Sajnos, pont az ellenkező irányba tartott, ami arra készítette Rafe-et, hogy ő is elinduljon arra. Ekkor azonban Draco a vállára tette kezét.

– Mi van? – mordult fel Rafe. – Csak inni akartam valamit, mert szomjas vagyok.

– Aha, szomjas – vigyorgott pimaszul az öccse. – Azért nézed olyan éhes szemekkel azt a csajt. De jobb lesz, ha nem itt, a nyilvánosság előtt csillapítod az étvágyad.

– Nem szorulok rá a tanácsaidra!

– Nyugi, bátyuska! Lassan járj, tovább érsz! – csitította Draco, s biztos, ami biztos, gyorsan témát váltott az egyik vitrinre mutatva. – Úgy látom, Francesca kollekciója nagy sikert arat. Sev igazán örülhet.

– Ha örül, akkor inkább azért, mert megszületett a fia. Bár ez a kiállítás tényleg szép ráadás – bólintott Rafe.

Draco cinkos pillantást vetett rá, aztán lehalkította a hangját.

– Áru! már el, hány feleségjelöltet mutattak ma be neked a nagyszüleink!

– Ha hiszed, ha nem, legalább tucatnyit. Mindegyikkel kezett fognom, ők meg lesték, hogy kigyullad-e egy lámpa a fejem tetején, amint megérintem az igazit.

– Te vagy a hibás. Nem kellett volna elmondanod Lucnak, hogy Leigh sosem lobbantotta fel benned a Danték tüzét. Most aztán az egész család beindult, hogy megtalálja végre azt, akit neked rendelt a sors.

Rafe-et bosszantotta, hogy a rokonságából szinte mindenki hitt a Danték legendájában. Úgy képzelték, hogy amikor közülük egy férfi először érinti meg az igazit, örök szövetség jön létre köztük. Micsoda égbekiáltó ostobaság! Mintha egy jegygyűrű Francesca kollekciójából garantálná a sírig tartó, boldog házasságot. Pedig csak annyi az egész, hogy némelyeknek szerencséjük van, mint az ő nagyszüleinek, Primónak és Nonnának, másoknak meg nem, ahogy neki és elhunyt feleségének.

Elnézte a bátyját, ahogy Téával táncol. Szinte a föld felett lebegtek, s amikor egymásra néztek, mintha megszűnt volna körülöttük a világ. A fenébe is! – gondolta Rafe. Leigh arca a legvadabb szex közben sem sugárzott ilyen földöntúli boldogságot.

De talán ez az ő hibája is, hiszen minden barátnője ugyanazt vetette a szemére. Mármost hogy a hivatásához szükséges gyakorlatias gondolkodásról meg a hűvös logikáról a magánéletében sem tud lemondani. Természetesen tisztában volt vele, hogy a többi Dante fiúhoz hasonlóan elképesztően jól néz ki, és az ágyban tanúsított teljesítménye miatt sem panaszkodott még egyetlen nő sem.

Csak hát a szex nem minden. Valamennyi szeretője hiányolta benne, hogy nem mutatja ki az érzelmeit, sőt elutasító és megközelíthetetlen. Még olyan is volt, aki borzongva vallotta be, hogy néha egyenesen félelmet ébreszt benne.

Egyvalamit ugyanis egyikük sem értett. Nevezetesen azt, hogy a szerelmet nem neki találták ki. Annak idején Leigh is csak azért ment hozzá, mert a gazdag és nagy hatalmú Dante családból származott, kalandra éhes barátnői pedig csupán némi szórakozást kerestek nála. Hát, ha ez a szerelem, akkor ő köszöni, de nem kér belőle. A Danték tüzéből feltámadó szerelmet meg egyáltalán nem ismeri, mégis jól elvan nélküle.

– Már akkor ideges lettem, amikor az első lányt bemutatta nekem Primo és Nonna – panasolta most az öccsének. – Persze velük nem vitatkozhattam, de lassan már minden családtagunk kötelességének érzi, hogy nap mint nap gyönyörű nőkkel ismertessen össze.

– Ó, te szegény! Ez rosszabb lehet, mint a halál – jegyezte meg ironikusan Draco, mialatt bátyja háta mögött odaintett az egyik felszolgálónak.

– Hiába gúnyolódsz, az én helyemben te is így éreznéd.

– Csakhogy én nem vagyok a te helyedben. – Draco hirtelen Rafe háta mögé nyúlt, s a következő pillanatban már egy pezsgős poharat tartott a kezében. – Te is kérsz?

– Naná! – vágta rá a bátyja.

– Ez a te napod – kacsintott rá Draco. – A hölgy pont mögötted áll a tálcaival. Csak azt ne mondd, hogy nem igyekszem a kedvedre tenni – fűzte hozzá kaján vigyorral.

Rafe először nem értette, mire céloz az öccse, de amikor megfordult, hogy elvegyen egy poharat, ott állt előtte a szőke tündér. Így közelebről még csinosabb volt. Rafe ráemelte a pezsgőspoharát.

– Köszönöm.

– Nincs mit – mosolyodott el a nő, s ettől, valamint érzékeny bűgő hangjától Rafe szíve egyből nagyot dobbant.

Draco láthatóan remekül szórakozott a jeleneten.

– Tudod, volna ám egy mód arra, hogy a kedves rokonaink ne idegesítsenek többé az ajánlataikkal – vetette föl.

– Ki velem!

– Egyszerűen meg kell találnod a neked rendelt menyasszonyt.

– Elmész te a... – Rafe nem fejezte be a mondatot. – Megmondtam már, hogy nem nősülök meg többé azok után, amit Leigh-vel átéltem.

Ebben a pillanatban a tündérke összerezzen. Kezében megbillent a tálca, s a poharak nagy csörömpöléssel a földre estek. Rafe ösztönösen megragadta a derekánál fogva, és elrántotta a pezsgőben ázó üvegszilánkoktól, ám amint megérintette a lányt, mintha villámcsapás érte volna, pokoli forráság öntötte el, és lelki szemei előtt egy meztelenül összefonódó pár jelent meg.

Elhessegette a fantáziaképet, és aggódva fordult a pincérnőhöz.

– Nem esett baja?

– Azt hiszem, nem. – A türkizkék szempárban büntudat és ijedség jelent meg, de Rafe nagy bánatára annak a szenvedélynek, amely benne támadt, a nyoma sem látszott. – Annyira sajnálom! – pislogott riadtan a tündérke. – Én csupán hátra akartam lépni, és közben elvesztettem az egyensúlyomat.

– Biztos, hogy nem sérült meg?

– Biztos – sóhajtott nagyot a lány. – Elnézést kérek, azonnal feltakarítom ezt a tócsát.

Ám még mielőtt nekiláthatott volna, felbukkant a főnöke, és odaintett egy másik pincérnőt. Miután ketten együtt összeszedték az üvegszilánkokat, és feltörölték a padlót, a férfi odatolta Rafe elé a „bűnöst”.

– Larkin szeretne mondani valamit önnek, Mr. Dante.

– Igen. Még egyszer bocsánatot kérek ezért a kellemetlenségért.

Rafe előbb a lányra, majd a főnökre villantotta farkasmosolyát.

– Semmi baj, ilyesmi bárkivel előfordulhat, ráadásul ez most az én hibám volt. Véletlenül meglöktem a kisasszonyt, és emiatt történt minden.

Biztos volt benne, hogy a pasas beveszi a mesét, ám Larkin váratlanul megszólalt:

– Nem, az úr nem tehet róla, én voltam ügyetlen.

– Értem – bólogatott a főnök. – Köszönöm, Mr. Dante, hogy olyan lovagias. Larkin, maga most menjen a konyhába, és ott várjon meg!

– Igenis, Mr. Barney – hajtotta le a fejét a lány, azzal el is tűnt.

– El fogja bocsátani? – kérdezte Rafe.

– Higgye el, jobb szeretném, ha nem kellene, de nekem is van főnököm, aki nagyon szigorú szabályokat vezetett be. Ha valaki hibázik a prémiumkategóriás ügyfeleinknél, annak nincs kegyelem.

– És a Danték rajta vannak ezen a prémiumlistán?

– Méghozzá az élén. – A férfi megköszönte a torkát. – Igazán bánt, hogy ezt kell tennem, mert Larkin az egyik legjobb munkaerő, és ha rajtam múlna...

– Nem lehetne elfelejteni ezt az egészet? – vágott közbe Rafe.

– Felőlem lehetne, de túl sok a szemtanú. És ha a többiek meglátják, hogy Larkinnal kivételezek,

nem fogják szó nélkül hagyni. Akkor pedig nemcsak ő repül, hanem én is.

- Na és ha a hölgy megengedte volna, hogy magamra vállaljam ezt a dolgot?
- Az más lenne. De hát Larkin már csak ilyen. Becsületos és nagyon rendes.
- Ami mostanában ritkaságnak számít.

Barney felhúzta a vállát.

- Sajnos, így van. Ha segíthetek még valamiben...
- Majd szólok.

A két férfi kezét fogott, aztán Barney elindult a konyha felé. Nyilván azért, hogy kirúgja Larkint. Rafe homlokráncolva nézte, és arra gondolt, hogy talán utána kellene mennie. Megvédhetné a lányt...

De még jobb, ha szerez neki egy új állást. Elég nagy a Danték cége, valami csak akad a számára. Végtére is ő a főnöke a szállítással foglalkozó futárszolgálatnak, szükség esetén tehát bármikor létrehozhat egy új munkahelyet. Nem is lenne rossz, ha reggelente Larkin ragyogó mosolya fogadná az irodában.

Draco eközben váltott néhány szót az egyik ismerősével, s most újra odalépett a bátyjához.

- Na, gondolkoztál a javaslatomon?
- Miféle javaslaton? – nézett rá értetlenkedve Rafe.
- Egyáltalán nem figyeltél rám az előbb?
- Minek? A kiváló javaslataid eddig csak bajt hoztak a fejemre.
- Ez nem fog. Arról van szó, hogy meg kell találnod a neked rendelt menyasszonyt, és akkor majd békén hagynak.

Rafe megrázta a fejét.

– Látszik, hogy te sem figyelsz rám. Már ezerszer megmondtam, hogy Leigh után nem akarok még egyszer megnősülni.

– Ki beszél itt nősülésről?

Rafe-ben felébredt a kíváncsiság.

- Na, gyerünk, bökd ki, mire gondolsz!
- Valójában mindig eszes fickónak tartottalak, de néha úgy viselkedsz, mint egy agyalágyult – mérte végig szánakozva a bátyját Draco. – Oké, tehát az eljárás a következő: találsz egy nőt, aztán elterjeszted a rokonaink között, hogy fellobbant benned a Danték tüze. Pár hónapig ragaszkodj ehhez a sztorihoz! Neked is, meg annak a nőnek is úgy kell tennetek, mintha örülten szerelmesek lennétek egymásba.

– Nem fogom eljátszani a szerelemtől kótyagos tökfilkót – méltatlankodott Rafe.

– Dehogynem. Pontosan ezt kell tenned, mert csak így nyerheted vissza a nyugalmaidat. Rövid jegyesség után ugyanis a hölgy útilaput köt a talpadra, te pedig egy halom pénzzel édesíted meg számára a búcsút. Annyival, amennyiből ő minél messzebbre tud költözni.

– Mindig is idióta ötleteid voltak, de ez a legagyamentebb, amit csak... – Rafe hirtelen megakadt, és a konyha felé pillantott. – Hm...

– Na, most mi van?

– Valami eszembe jutott.

– Hadd halljam!

Rafe fenyegető pillantást vetett az öccsére.

- De ha csak egy szót is szólsz róla...
- Viccelsz? Nonna és Primo megölnének, a szüleinkről már nem is beszélve!
- Téged? Miért téged ölnének meg?
- Mert belőled senki sem nézne ki ennyi ravaszságot.
- A ravaszság nem a megfelelő szó erre. Én inkább azt mondanám, hogy az általad ajánlott „eljárás” egy minden hájjal megkent alakra vall.

– Nevezzük csak az illetőt ördögien agyafúrtnak!

– Na jó, ha ez boldoggá tesz! Most pedig ne haragudj, de megkeresem a neked rendelt menyasszonyt.

Rafe egyenesen a konyhába sietett, ahol azt látta, hogy Larkin épp eltol magától egy köteg pénzt, amelyet a főnöke rá akar tukmálni.

– Hagyja csak, Mr. Barney! Enélkül is boldogulok.

– Ne keresse magát! Tudom, hogy ki kell fizetnie a lakbért. – A férfi Larkin mellényzsebébe gyömöszölte a bankókat, aztán megölelte a lányt. – Hiányozni fog, kedvesem.

Miután a pincérnők is búcsút vettek tőle, Larkin a bejárati ajtó felé indult. A szemében könnyek csillogtak, és Rafe legszívesebben a karjába vette volna, hogy megvigasztalja.

– Beszélhetnénk egy kicsit? – kérdezte ehelyett.

A lány meglepődve nézett rá.

– Természetesen, Mr. Dante. Valami baj van? – tudakolta, amint kiértek a folyosóra. – Remélem, nem teszi felelőssé Mr. Barney-t az én hibámért. Ha ez megnyugtatta, ki vagyok rúgva.

– Ugyan már! Nekem ez az egész éppoly kellemetlen, mint magának. De van egy javaslatom.

– Sokáig kanyarogtak, míg végül eljutottak a férfi irodájába. – Foglaljon helyet! – mutatott a kanapéra Rafe. – Hozhatok valami innivalót?

Larkin egy kicsit szabódott, aztán felnevetett.

– Tudom, hogy most köszönettel vissza kellene utasítanom, de egy pohár víz tényleg jólesne.

– Rendben, máris hozom.

A férfi ásványvizet töltött két pohárba, tett bele néhány jégkockát is, aztán leült Larkin mellé a kanapéra.

Nem biztos, hogy ez jó ötlet volt, futott át az agyán. Nyugtalanította a lány közelsége.

– Nagyon sajnálom, hogy elvesztette a munkáját – fogott bele a tőle telhető leghivatalosabb hangon. – Drasztikus lépés egy ilyen apróság miatt kirúgni valakit.

– Rendes körülmények közt egyáltalán nem szoktak beosztani a prémiumcsapatba. Ez volt az első alkalom... és egyben az utolsó is – suhant át egy elkínzott mosoly Larkin arcán.

– Nem lehet, hogy a cége ad magának még egy esélyt?

– Aligha – sóhajtott nagyot a lány. – Az a nő, aki a beosztást intézi, ki nem állhat.

– De hát miért? Hiszen maga olyan kedves teremtés...

– Erről inkább nem beszélnék.

Ha alkalmazni akarom, minél többet meg kell tudnom róla, gondolta Rafe.

– Nekem nyugodtan elmondhatja.

– Hát jó. Ennek a nőnek a barátja is a cégnél dolgozik. És... a fickó kikezdett velem.

– Talán bátorította?

Rafe legnagyobb meglepetésére Larkin ahelyett hogy megsértődött volna, hangosan felkacagott.

– JD-t nem kell bátorítani, minden nőre rámozdul, aki nem fut el időben. Remélem, Britt előbb-utóbb átlát rajta. Igazán jobbat érdemel annál a széltolónál.

– Úgy tűnik, magát inkább érdekli a volt főnökneje sorsa, mint az, hogy elvesztette a munkáját – jegyezte meg csodálkozva Rafe.

– Ó, majdcsak talállok valamit, és ha más nincs, mosogatni is tudok – jelentette ki józanul Larkin.

– Egyébként meg Britt igazán kedves nő, már ha éppen nem változik fúriává, mert JD valaki mással flörtöl. Sajnos, én ebben a felállásban két tűz közé kerültem.

– És most mihez fog kezdeni?

Larkin homloka elfelhősödött.

– Még nem tudom.

– Barney említette, hogy ki kell fizetnie a lakbért.

– Igen, egy kicsit elmaradtam... De azzal, amit ma kaptam tőle, rendezem a tartozásomat.

– Akkor is szüksége lesz új munkára.

A lány évődve félrehajtotta fejét.

– Magának nem kell véletlenül valaki?

Ez a közvetlenség imponálóan hatott Rafe-re.

– Nos, lenne egy ajánlatom – kezdte óvatosan –, de előbb fel kell tennem néhány kérdést. Beleegyezik?

Larkin egy kicsit késlekedett a válasszal, aztán biccentett.

– Kérdezzen csak nyugodtan!

Habozása feltűnt a férfinak, és elbizonytalanította. Elege volt már azokból a nőkből, akik megjátszották az ártatlan báránykát, miközben valójában csak a pénz érdekelte őket.

– Jól van. Tehát mi a teljes neve?

– Larkin Anne Thatcher.

Mivel a lány ezek után kérés nélkül megadta a születési dátumát és a biztosítási számát is, Rafe sms-ben elküldte az adatokat fivére egyik korábbi munkatársának. Noha Luc szintén otthonosan mozgott a biztonsági szakmában, Rafe attól tartott, ha vele ellenőrizteti a lányt, abból később gondja támadhat, amikor majd a menyasszonyaként mutatja be.

– Volt már büntetve? – folytatta a „kihallgatást”.

– Soha – rázta meg a fejét Larkin.

– Drogok?

– Nem élek ilyesmivel – felelte felháborodva a lány. – De amennyiben óhajtja, természetesen alávetem magam egy tesztnek is.

– Nem szükséges. Milyen az anyagi helyzete? Adósságok, fizetéseképtelenség?

– Mindig kijöttem a pénzből, és a lakbért is ki fogom fizetni.

– Betegség?

– Semmi.

– Nos, rendben. Akkor lássuk, hol dolgozott eddig!

– Mennyi ideje van rám? – kérdezett vissza nevetve Larkin.

– Annyi munkahelye volt? – hökkent meg a férfi.

– Igen, a legkülönbözőbb területeken.

– Ez meg hogy lehet? – vonta össze a szemöldökét bizalmatlanul Rafe, mire a lány egy darabig megint habozott, de aztán kibökte:

– Kerestem az igazit.

– És még nem találta meg?

– Eddig nem.

– Nos, álommunkát sajnos én sem kínálhatok, de talán volna itt valami a maga számára... persze csak meghatározott időre.

– Az is megfelelne nekem.

– Talán nem akar San Franciscóban maradni? – puhatolózott mintegy mellékesen a férfi.

Örömmel vette volna, ha így van, és Larkin, bármilyen szép is, néhány hónap múlva elköltözik a közeléből.

– Még nem tudom. Valójában keresek valakit, aki minden bizonnyal ebben a városban él.

– Egy férfit? – kérdezte gyanakodva Rafe. Ez ugyanis már nem illett volna a terveibe. – Netán a volt barátját?

– Nem, dehogy!

– Akkor hát kit? – faggatózott tovább Rafe.

– Ne vegye rossz néven, kérem, de ez magánügy. Természetesen biztosíthatom, hogy a dolog cseppet sem fogja befolyásolni a munkámat.

– Oké. – A férfi úgy döntött, hogy egyelőre nem bolygatja ezt a témát.

Ekkor jelzett a mobilja, ő pedig megnézte a frissen érkezett sms-t.

„A hölgy tiszta, a részleteket e-mailben küldöm” – írta Juice, aki igazán gyors munkát végzett.

Rafe odalépett a számítógépéhez, aztán behívta a szöveget, és átfutotta. Semmi különlegeset nem talált, eltekintve attól, hogy Larkin huszonöt éves létére tényleg szokatlanul sok helyen dolgozott már.

– Van esélyem arra a munkára?

A lány most először tűnt idegesnek, és Rafe el tudta képzelni, miért.

– Mennyire van elmaradva a lakbérrel?

– Elég lesz rá az a pénz, amit ma kaptam.